

Zločiny mezi obrazy

Marie Dospíšilová

Galerie Rosemarie

Název: **Zločiny mezi obrazy**

(Soubor deseti povídek, napsaných v letech 2004-2009)

Autorka textu: Marie Pospíšilová

Autorka ilustrací: Marie Pospíšilová

2. rozšířené vydání,

nakladatelství a vydavatelství: PhDr. Marie Pospíšilová - Galerie Rosemarie, prosinec 2023

1. vydání v únoru 2011, nakladatelství NAVA, sedm prvních povídek z let 2004-2007, se čtyřmi černobílými ilustracemi autorky

2. rozšířené vydání - napřed vyšlé tiskem v r. 2011, avšak vedle otištěných černobílých ilustrací obohacené o původně neuplatněné barevné ilustrace z roku 2009 a doplněné o černobílé kresebné ilustrace, nabídnuté nakladatelství NAVA v roce 2011 a některé další.

Následují poznámky ke třem dalším povídkám, rozšiřujícím původní soubor, napsaným v letech 2008-2009.

Dvě přidané povídky ještě nebyly publikované.

Třetí byla otištěna ve sborníku Místo činu Písek, vydaném v Nakladatelství J&M, Písek, 2009.

e-kniha, formát PDF - ISBN 978-80-909057-3-3

e-kniha, formát EPUB - ISBN 978-80-909057-4-0

textový CD-ROM - ISBN 978-80-909057-5-7

ZLOČINY MEZI OBRAZY

(Cyklus autobiografických detektivních příběhů umělecké historičky a malířky, povídky napsané v letech 2004-2007)

Věnováno tatínkovi JUDr. Jaroslavu Pospíšilovi, který by měl určitě radost

Ú V O D

Sepsané příhody se souhrnným názvem ZLOČINY MEZI OBRAZY vycházejí z autentických autobiografických zážitků, které jsou použity jako jednotlivé motivy, někdy v původních autentických souvislostech, jindy uměle skloubené do fantazijně rozvedených příběhů s vyhocenými zápletkami, tak aby co nejvíc vyzdvihly nepříznivé jevy naší současné společnosti, na které často nebylo ještě nikdy poukázáno nebo dokonce jsou uměle zakrývány. Takže oběť jejich působení zaskočí zcela nepřipravenou, ale ještě víc nepřipravenou na to, že bude na vše sama, přičemž je znatelný rozdíl mezi prvními ještě naivně optimistickými příběhy a dalšími, v nichž se pak projevila nová zkušenost s narážením na bariéru nechuti státních úředníků cokoli řešit.

Děj je zasazen do geograficky smyšleného prostředí - pokud se týká geografických názvů. Pod použitými jmény si však čtenář představí konkrétní jemu dobře známé lokality, které názvy leckdy úmyslně evokují či nadsazeně vystihují, někdy i s humorným podtextem. Poté po několika příbězích pak autobiografická hlavní hrdinka přesídlila do malé lokality za hranicemi hlavního města, v předstihu před svým reálným obrazem-autorkou, přičemž se v příbězích zabývá i historií a jinými zajímavostmi této dříve neznámé a v poslední době populární lokality, takže bylo žádoucí rozkrýt, že hlavní hrdinka začala žít v domě ROSEMARIE – renovované a dobudované dříve nikdy nedostavěné polorozpadlé ruině po rodičích v Řitce u Prahy, odkud pak řeší další případy.

Rovněž i jména osob, kromě autentických jmen zvířat, jsou smyšlená – často s humorně sarkastickým důrazem v jejich významu, aby vhodně vystihovaly povahu dané osoby.

Kdo příběhy vypráví - autobiografická hlavní hrdinka, její prostředí
a přátelé

Jmenuji se Rosemarie Macešková a jsem umělecká historička a malířka. Už od nejranějšího dětství, snad od narození jsem malovala a výtvarné umění se mělo stát mým osudem. Nejprve jsem se připravovala na dráhu malířky a poté co jsem se jako středoškolačka seznámila s existencí oboru dějiny umění, stal se tento obor předmětem mého universitního studia. Již během studia a pak po ukončení školy jsem měla příležitost zapojit se do práce v čelném vědeckém institutu. Po nějaké době potýkání se s nedostatečným kádrovým profilem z důvodu státní politiky neschvalujících rodičů, mi bylo tehdejším ředitelem vědeckého ústavu sděleno, že není žádoucí mé další setrvání v této instituci a naopak je žádoucí, abych přijala místo, které mi domluvil a kde nepotřebují kádrovou rezervu, nýbrž odborníka na obrazy. Místo bylo sice výborné, ale zdravotně jsem nezvládla každodenní dojíždění a byla opakovaně dlouhodobě hospitalizovaná. Proto jsem po změně režimu využila možnosti osamostatnění a práce doma. Vložila jsem se pilně do práce a vše se výborně rozbíhalo, když si mne rychle vystopovala všudypřítomná závist, nevraživost, tvrdý konkurenční boj a pak především nepřipravenost na podvod, zneužití a využívání, takže jsem byla ještě ve spojení s podlomeným zdravím ihned vyhlédnuta jako zvlášť vhodná snadná oběť těchto záporných společenských jevů. A odtud vesměs pramení množství autentických zážitků, které se staly námětem předkládaných příběhů.

Soustavně seepisovat příběhy jsem začala ve velmi těžké situaci, kdy jsem byla jako oběť několika podvodů ve velmi svízelné situaci, přitom zdravotně mezi třemi závažnými operacemi páteře zcela imobilní, připoutaná na lůžko. Vše pak vyvrcholilo rozsáhlou operací rakovinných nádorů, po níž se sice již nemohl vrátit lepší zdravotní stav, ale začala se jakoby zázrakem shůry lépešit ostatní situace. V té době pak již množství příběhů bylo napsané.

V těch nejtěžších časech, kdy začaly příběhy vznikat, jsem se setkala s Radimem Oslíkem, který byl rovněž právě ve špatné životní situaci a chystal se začít od počátku budováním svého nového Antik ve Čtvrti velkých činžáků Velkého špinavého města. Pomohl mi různými službami v době mé imobility a já na oplátku, jak to bylo možné, jsem mu vypomáhala v jeho Antik, kde jsem dlela v jeho studených prostorech a ochotně se ujímala zákazníků, kteří se udivovali uměleckohistorickému

výkladu o vystaveném zboží. Jednou o zvlášť velkých mrazech jsem se tiskla k radiátoru topení a uvědomila jsem si zvláštní pocit, že tudy okolo chodívali téměř denně rodiče a je už nemohu do obchodu pozvat, protože před dvěma lety náhle zemřeli. Vtom vešla zajímavá starší dáma, která maminku připomněla barvami oblečení – fialovou a žlutou. A ukázalo se,

že tato milá záhadná dáma mne dobře zná a všelicos o mne ví. Dala mi radu, že bych měla opět začít myslet víc na sebe a pokračovat ve své vlastní práci.

Vzala jsem ji za slovo, začala jsem víc pobývat opět doma, malovat a psát a tehdy náhle se mne dovolala spousta lidí, která mne údajně dlouho sháněla a potřebovala ode mne různou práci.

Obrátila se na mne též Universita Ludvíka Učeného ve Velkém Moudru, kterou jsem kdysi absolvovala, abych pro ni připravila cyklus přednášek z případů, co jsem vypracovávala znalecké posudky na obrazy. V počítači jsem hledala ve složkách souborů „posudky“ a „soupisová kniha prací“ a poté jsem sáhla i po své oxeroxované kopii šestnácti znaleckých deníků, jejichž originály jsem před necelými pěti lety odevzdala městskému soudu Velkého špinavého města.

Když jsem pak dorazila do úctyhodné novogotické budovy university, ze šera chodby na stěně mezi podobiznami zasloužilých profesorů na mne vykoukla podobizna starší sympatické dámy, v níž jsem poznala záhadnou návštěvnici Antik a pod podobiznou jsem četla, že se jedná o profesorku Violu Slunečnou.

Tohoto nového zjištění jsem pak využila při první následné návštěvě univerzitní knihovny, kde jsem si v rejstříku vyhledala jméno paní profesorky a našla jsem několik jejích titulů, nasvědčujících, že je psychologka a její specializací jsou předvídací sny.

Když jsem z knihovny vycházela, již se ke mne hnala usměvavá paní profesorka, abychom se pozdravily. Prozradila jsem jí, že jsem právě zjistila její specializaci a ona mi trpělivě vysvětlovala:

„Rozárko, ale kromě toho jsem také astroložka, a to přesně tak se k tomu hlásím, na rozdíl od Vaší maminky, které lidé často vnucovali, že je astroložka a ona je vytrvale opravovala, že ne astroložka, že je astronomka.“

Ano, to byla pravda, vzpomínám si, že v tom smyslu o ní mluvil i jeden známý veterinář, který byl u ní kdysi doma ošetřit její zvířata. Ten si také pod celkovým dojmem nechtěl nechat vyvrátit svou představu o mamince jako astroložce, tedy jinými slovy „čarodějnici“.

Tak někde tam jsou ty souvislosti.

1. Smrt výtvarníka

Tajemství zámku Hroby aneb činnost prof. Krova

Když jsem se ráno probudila, jako obvykle jsem vykoukla z okna, abych zkontrolovala „svůj Parkingplatz“, zda auto i po noci stojí ještě na místě, protože to v našich poměrech nemusí být pravidlem. A vždy když auto zaregistruji na svém místě, uspokojivě to komentuji:

„Ha, náš vůz“.

Je to taková nadsázka vzletného označení „vůz“, kterou ráda používám. Připomíná mi příhodu jednoho mého známého, který kdysi držival noční službu v rámci jakési veřejné správy služeb a když jednou obcházel svůj „rajon“ v malebné Starobylé čtvrti tak uviděl svažitou ulicí se pomalu dolů posouvat špatně zabrzděný trabant váženého staříckého herce. Můj známý, který se herci velmi obdivoval, zazvonil u jeho dveří s uctivým dotazem:

„Mistře, to auto venku je vaše?“.

A Mistr odpověděl se vši svou typickou vážností a patetičností o svém trabantu:

„Ano, ten vůz je můj“.

Neustále se mi od té doby vkrádá na mysl toto nadnesené označení auta kvalitou ne tak zcela tomu odpovídajícího.

Úleva při kladném shledání auta byla jako ostatně i jindy zcela na místě, neboť jsem ten den byla očekávána na romantickém zámku Hroby. Chtěla jsem splnit prosbu kastelánky zámku Hroby, která připravila několik nových místností jako rozšíření stávající prohlídkové trasy a potřebuje, abych je doplnila do průvodce. Doma jsem zabezpečila na dva až tři dny – což je vyzkoušená krajní mez – svou domácí faunu a flóru, oboje v obecném pojetí domácnosti neobvykle rozbuřené - a rozjela jsem

se na zámek. Ostatně už se přehouplo poledne, takže jsem měla co dělat, abych dorazila ještě za světla. Kastelánka mně tam vyčlení pokoj ke spaní a veškerá moje orientace v polotmě zámeckých komnat mne docela

děsí. Ráda bych to zvládla ještě při denním světle. Konečně jsem tedy seděla ve svém malém svítivě červeném autíčku a rychle jsem uháněla známým směrem a doufala, že tentokrát mi budou planety příznivé a trefím tu nesčetněkrát absolvovanou cestu správně hned napoprvé, abych se nemusela zdržovat vracením se, jestliže zvolím jiný výjezd na některém kruhovém objezdu nebo zahnu o jednu odbočku dříve nebo se mi stane jiný nešvar z těch, co mne neustále životem provázejí – a mí mužští protějšci, všichni ve své postupné chronologické linii jak jdou za sebou - je vesměs těžko dovedou pochopit a nesou je i dost neuroticky. Pouze si vzpomínám na jednoho Američana, který se velmi halasně smál když jsme asi už počtvrté přijeli znovu na stejné místo.

Takže tentokrát se mi kupodivu cesta hned napoprvé dobře podařila, přesto však již nad velkými korunami lip v podzámčí se nebe začalo mírně tmít. Na tento romantický zámek jsem začala jezdit již v době studií, kdy jsem jej zpracovávala jako téma napřed seminární práce a nakonec se stal jedním ze dvanácti objektů mé diplomky a zároveň doktorské práce. Tehdy jsem sem jezdila ještě autobusy. Přitom nejel přímý autobus, takže jsem musela přestupovat a byla to docela náročná cesta, z níž jsem byla vesměs vyčerpaná už předem nervově. Domů jsem si pak přivezla množství materiálů a byla jsem celá šťastná, že v klidu a teple domova jsem si vše mohla zpracovávat. Po škole, když jsem pro zámecký prohlídkový okruh psala průvodce a různé tištěné brožury, které se na zámku prodávají, začala jsem sem jezdit autem. Zpočátku jsem zůstávala s autem parkovat skromně už tady dole v podzámčí u zdi zájezdní restaurace. Mám však přeci jen své auto, pro svůj život a práci tak důležitý prostředek, ráda v dohledu. Minula jsem proto povědomou zeď zájezdního hostince a vjela na úvozovou cestu, podél v 19. století nově vybudovaných velkolepých hradeb, které měly zámku znovu dodat atmosféru starobylého středověkého hradu. Nezastavila mne ani kruhová značka se zákazem vjezdu, protože jsem věděla, že cesta je průjezdná, ale je určena pouze pro zásobování a jiné nutné vjezdy. Několikerým obkroužením obrysu zámku po cestě z obou stran uzavřené vysokými hradbami s cimbuřími jsem dojela na čestný dvůr před hlavní zámecké průčelí, které se již začalo pomalu nořit do tmy a nebylo zde možné zaznamenat žádnou známku nějakého lidského života. Pouze z hradního příkopu po pravé straně se ozývalo vytrvalé psí štěkání, snažící se upozornit na přítomnost narušitele.

Tak jsem konečně stála u vrat zámku Hroby a zazvonila jsem na zvonek po straně obrovských vrat, tvořících výplň vstupní brány. Dlouho bylo až na psí štěkot ticho a teprve po delší době jsem zaslechla za vraty chůzi po štětku, která se přibližovala. Za chvíli se těžká vrata hnula a v otvoru uprostřed jsem uviděla paní Květu – kastelánku, která evidentně jevila spokojenost, že jsem přeci jen dorazila, i když už v to ani moc nedoufala:

„Ted’ vše už necháme na ráno, ale jen to si nemůžu, Rozárko, odpustit vám hned říct, že tu minulý týden byl pan profesor Krov.“

Vyslovovala to s tónem toho obsahu a významu – „sám obrovský pan profesor Krov – neomylná autorita ve všem!“. Hned mne spadly koutky do té chvíle nastavené k úsměvu, protože jsem radši když neslyším o těchto všemi uznávaných a všeho znalých autoritách. Tak jsem se hned dozvěděla, že v nově nainstalované pracovně knížete ted’ už neuvidím a nebudu sepisovat pro průvodce dva obrazy vynikajícího malíře 19. století Iana Spitze, které předtím kastelánka nadšeně vytáhla z depozitáře a zavěsila na stěny – celá šťastná, že do pánské pracovny se tyto drobnější precizně namalované žánrové výjevy vynikajícím hodí. Vzpomínala jsem si, jak mne do telefonu líčila obraz s námětem malíře portrétu, který v ateliéru maluje právě podobiznu a potom druhý ještě menší – zcela drobnopisně malovaný obrázek s námětem botanika, který se sítkou běhá krajinou a snaží se získat další exempláře do své sbírky. Dávala jsem se kdysi na tento exponát na fotografii v dokumentaci památkového úřadu. Již tehdy mne dle fotografie tento obrázek zaujal, jak je krásně precizně malovaný, v popředí s jednotlivými travinami, květenou – jenom jsem si už tehdy nad námětem lámala hlavu, že postavička ztřeštěného přírodovědce spíš vypadá jako lovec motýlů, neboť se v krajině rozhání typickou zelenou sítkou na dlouhé tyči. Obraz se ale jmenuje Botanik a skutečně kolem postavy je zobrazena nejrůznější květena. A nyní jsem se již celý týden těšila, že si jej budu moct konečně pořádně prohlédnout i v originále. Ale vše je jinak! Pan profesor Krov se prý neskrývaně rozzlobil, že právě Botanik není originál, ale jedná se o novodobé falzum. Kastelánce prý slíbil, že to nebude nikde hlásit, aby nevzniklo podezření, že má s touto záležitostí něco společného a aby nebyla obviňována, že vyměnila původní originál, který tu byl dokumentován ještě v minulé inventuře, provedené asi před dvěma roky.

Poradil kastelánce, aby nahlásila zničení obrazu a zažádala na památkovém úřadu, aby byl Botanik odepsán ze zámeckého inventáře. Místo něj sem velkoryse nabídnul unikátní originál ze své vlastní sbírky. Shodou okolností má totiž ve vlastní sbírce nádherný Spitzův obraz, dokonce trochu větších rozměrů prý s motivem ze starověkého Egypta. Falsifikát obrazu Botanika si rovnou odvezl, aby nebyl na zámku zjištěn, když má být zničený a již přivezl i své Egyptské památky, které tedy zítra uvidím. Paní kastelánka jen zářila, když mne líčila, jak to tedy všechno nakonec dobře dopadlo a teď už v pracovně knížete jsou dva krásné originály Iana Spitze.

Dostala jsem do ruky velký kovový klíč s tím, že mám jít přes nádvoří diagonálně do velké kruhové věže, tam po schodišti do prvního patra a hned vlevo nahmatám dveře, k nimž by měl klíč „pasovat“. Cestu jsem zvládla a skutečně jsem těžké vrzající dveře otevřela. V místnosti byly tři renesanční vyřezávané postele, všechny dokonce s nebesy – avšak bez závěsů, pouze ve skeletové kostře. Vybrala jsem si jednu z nich, trochu dál ode dveří – přirozený instinkt pro případ nečekaného nočního vetřelce, protože přece jen noc v takovém velkém poloprázdném zámeckém sídle vzbuzuje zvláštní pocity. Z donesené tašky jsem si vyndala vše potřebné, převlékla jsem se a lehla si do peřin. Přestože jsem byla dost unavená a doma bych v tu ránu tvrdě spala, dlouho jsem poslouchala silné praskání starých dřev ze všech stran a nejrůznější neobvykle hlasité zvuky, ale hlavně jsem byla docela rozčilená z nové zprávy paní kastelánky, kterou mi tak spěchala sdělit. Zcela vůbec totiž nesdílím tu obecnou a naprosto zaslepenou úctu ke staříčkým profesorům, kteří se tu často najednou objevili, někdy sice třeba z ciziny, ale někdy mi dokonce byli i v minulosti známí, ale nikoliv jako přední odborníci, nýbrž obecní publicisté apod. A nyní se tu vynořili najednou jako úctyhodně vypadající starci, což často použili jako svou hlavní devízu. Ačkoliv jsem se od raného mládí pohybovala v předním vědeckém a odborném prostředí svého pozdějšího oboru, tito nyní uctívaní profesori se přes svůj vysoký věk vesměs před mým zrakem objevili až v nejnovější době. Najednou je tu teď slovatný prof. Krov, nad jehož autoritu není a četní další. Co řeknou, to je svaté, co potvrdí, proti tomu už nikdo nic nemůže, protože je tou nevyšší instancí. Nebyla jsem ráda, že paní kastelánka tak rychle uposlechla jeho pro mne zcela nesměrodatného tvrzení. Radši bych

měla možnost sama si obraz pořádně prohlédnout. Dlouho trvalo, než se mi s těmito myšlenkami podařilo usnout.

Probudilo mne až jasné světlo, které dopadalo na mou renesanční bohatě vyřezávanou postel s vysokými nebesy a z nádvoří jsem slyšela lidský halas. Oblékla jsem se a sešla na nádvoří, kde paní kastelánka energicky rozdělovala práci. Rovnou jsme šly do prvního poschodí, kde se dříve z hudebního salonu scházelo točitým schodištěm ve věži znovu na nádvoří. Teď však byly instalačně upraveny ještě dvě další komnaty za hudebním salonem – a to pracovna a ložnice knížete. A v pracovně nad bohatě s gotickými motivy vyřezávaným psacím stolem byly zavěšeny dva obrazy Iana Spitze. Zde mne paní kastelánka zanechala, abych si mohla dělat podrobné poznámky do svého bloku a vše si podrobně prohlédla dle své potřeby. Nedalo mi to, abych nezačala Spitzovými obrazy. Vlevo visel Portrétista – krásný žánr z interiéru malířského ateliéru. Obraz šířkového formátu asi tak 22 x 40 cm byl namalovaný na plátně. Typickým způsobem byla malba provedena do všech nejmenších detailů – čím déle divák obraz pozoruje, stále objevuje další a další podrobnosti a žasne nad nimi. Vždycky říkám, že to je hlavní známka vysoké kvality malby, že teprve postupně se odkrývají další a další úžasná místa, které oko ani v první chvíli nestačí zaznamenat. Oproti tomu u méně kvalitních maleb se naopak odhalují postupně nedostatky. Obraz vpravo byl na Spitze docela většího formátu – asi 42 x 52 cm. Byl tedy větší než Botanik, který měřil asi 30 x 25 cm, takže musela být pro něj zatlučena nová skoba poněkud víc vpravo. Námět obrazu sice také nebyl pro Spitze příliš typický - byly na něm zachyceny dva sedící staroegyptské kolosy a před nimi vodní hladina. Námět mne neobvykle zaujal. Jedná se tzv. Memnonovy kolosy – dvě obrovité sedící postavy staroegyptského panovníka, které byly původně umístěné po stranách vstupu do egyptského chrámu. Jak je vidět, již ve Spitzově době zde zůstaly jen osamocené plastiky bez chrámu a navíc už tehdy - tj. k r. 1850 je zde zobrazena vodní hladina, sahající až k plastikám – tj. hladina Nilu. Předpokládala jsem, že zvednutá hladina Nilu souvisela až se zbudování Asuánské přehradní nádrže, což však bylo až v l. 1898-1902, takže tato technická stránka věci pro mne byla trochu záhadou. Velmi mne však vždy zajímalo objevování staroegyptského umění Evropou, které bylo podníceno především Napoleonovou velkou egyptskou výpravou už na počátku 19. století. Zájem o Egypt nebudily jen archeologické vykopávky,

ale byla zde vyzkoušena i nejmodernější technika k lepšímu využití této oblasti – v letech 1859-1869 zde stavitel Leseps vybudoval tzv. Suezský průplav, který byl v r.1871 slavnostně otevřen Verdiho operou Aida, jež opět přinesla do evropské módy znalost reálií egyptské kultury. Obrovský zájem o Egypt pak vyvrcholil v r. 1922 kdy se archeologům podařilo odkrýt ještě nikdy v minulosti žádnými zloději nenalezenou uzavřenou Tutanchamonovu hrobku. Zprávy o tomto objevu zaplnily světový tisk a podobně jako i na jiné soudobé události na ně bezprostředně reagovala mj. Agatha Christie, která jak téma, tak i záhady kolem využila jako zápletky svého nového detektivního příběhu. Tam záhady kolem objevení Tutanchamonovy hrobky racionálně detektivním způsobem objasnila. Na skutečných objasněních však vědci pracují až dosud.

Jala jsem se tedy konečně „poznámkovat“ si oba obrazy – napsala jsem si materiály – oba obrazy byly provedeny olejem na plátně, změřila jsem a zapsala přesné rozměry. Dalším důležitým bodem je pak signatura umělce – Portrétista byl vpravo dole označen v malbě spojenými písmeny přes sebe – „S“ a „P“ diagonálně se překrývajícími. Této signatury užíval Spitz v malbě. Na obraze s Memnonovými kolosy však byla složitější signatura, kterou jsem znala spíš z Spitzových kreseb. Víc se totiž hodí pro provedení ostrou tužkou nebo perem – je to ostrý kosodélník protnutý velkým „S“ a za tím je napsáno kurentem „Spitz“. Jedná se o výtvarně ztvárněnou signaturu, vycházející z významu, obsaženého ve jménu malíře. Zejména v 19. století to byl oblíbený způsob, jak si malíři vytvářeli své osobité signatury. Nemusím ani chodit daleko. Vyjdu –li dveřmi z pracovny na chodbu, čeká mne tam na stěnách celá řada imaginárních historických rodových podobizen v životní velikosti, které ve 2. polovině 19. století pro knížecí rodinu majitele zámku zpětně vytvořil a doplnil tak o zástupce rodu z období románského, gotického, renesančního a barokního český historický malíř a restaurátor Petr Javor. Ten s oblibou své obrazy podepisoval černě obrysově namalovaným listem javoru. Tak vyšel i Spitz z významu svého jména – přesný překlad Spitz = špička, špičatý, ostrý apod.

Do večera jsem stihla si poznamenat a sepsat vše co jsem pro doplnění průvodce potřebovala a ulehla jsem v renesanční posteli s nebesy, abych ráno vstala a vypravila se za světla na cestu a opět spěchala domů, kde mne určité netrpělivě čekala zejména fauna z onoho přírodního

potenciálu bytu. Opět jsem se probudila, až když paprsky denního světla ozářily mou postel. Tentokrát však neupoutal mou pozornost halas z nádvoří zámku, nýbrž oknem z opačné strany, vedoucím před zámecké průčelí, jsem uslyšela zvuk příjíždějícího auta. Vyplašeně jsem honem vyhlédla ven směrem ke svému zaparkovanému autu, které jsem naštěstí našla stát v nezměněné poloze. Kolem něj však ještě blíž k průčelí projelo bílé taxi. Zastavilo až u vstupních vrat a ze zadního sedadla hned vyskočila drobná stařecká postava a hnala k bráně – s dost těžko potlačovanou nevolí jsem i z výšky okna věžního pokoje poznala, že přicestoval profesor Krov. Pak nějakou chvíli se nic nedělo a až po chvíli vystoupil z auta i mohutný starožitník Mazaný a také drobný taxikář, který auto zamkl a oba se rozvážně rovněž vydali k bráně. Zámek je přeci jen v klidném prostředí, takže v tom tichu jsem velice zřetelně zaslechla jejich slova – určitě se domnívali, že je nikdo neslyší. Mluvil starožitník k taxikáři, ale velmi málo jsem rozuměla. Slyšela jsem něco jako: „S profesorem je to dobré, nic nehrozí, stejně už pořádně nevidí a také je mu každá koruna dobrá.“

Já jsem pak radši rychle proklouzla, rozloučila se spěšně s kastelánkou a odjela. Když jsem se vrátila domů, hned jsem se dala do vyhledávání srovnávacího materiálu ke Spitzovým obrazům. V knihách, co mám doma k dispozici, jsem toho až tak moc nenašla, otevřela jsem si proto internet a na mezinárodním serveru, poskytujícím snad téměř úplný soupis Spitzova díla, jsem našla skutečně i Egyptské památky s Memnonovými kolosy. Bylo uvedeno, že obraz je v soukromém majetku, blíže z pochopitelných důvodů server neuvádí. Zvětšila jsem si obrázek a pozorovala krásu miniaturisticky přesných tahů štětcem. Pískovcové balvany, z nichž jsou kolosy sestaveny, zvětralé působením větrů a dešťů, se odrážejí dole v klidné vodní hladině. Provedení je tak neobyčejně čisté, velebnosti vodní hladiny odpovídá jemná ničím nenarušená modř rozlehlé oblohy, pozadí plastikám pak tvoří mírně zvednutým horským hřebenem zvýrazněný obzor. Opět se tu prokázala ta stará známá pravda, že kvalitní malba nás ihned ohromí množstvím dokonalých detailů, tím, že na ni stále máme co dalšího objevovat. Trochu mne zarazilo, že o to víc jsem nebyla ohromena, když jsem držela v rukách přímo originál. Četla jsem si podrobné údaje k obrazu, zveřejněné na internetu – a koukám, že jako technika je uvedena malba olejem na papíře, nalepeném na dřevě – tedy nikoliv na plátně, jak je tomu u hrobského obrazu. To jsou zvláštní věci.